

Hồi 45

Tam Hung Lộ Hình Dung

Cửu Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng giẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:

- Có điều gì muốn nói, thì hãy nói mau cho ta nghe ?

Tên đại hán như con heo bị thọc huyết, “quái kêu” rên rĩ “Ồi chao” không ngớt.

Cửu Thiên Hiệp nổi giận dần mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:

- Nếu người không nói, ta nhất định bẻ gãy hể cả hai hàm răng ! Nói không ?

Bỗng nhiên ... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:

- Hãy dừng tay ! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đến ngay đây !

Tiếng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngất bay xuống một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống đất không gây tiếng động nhẹ, thật là khinh công đến hàng cao diệu thượng thừa.

Cửu Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đồng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thế ... rồi cao giọng hỏi:

- Hừ ! Hóa ra người có kẻ hộ trợ sau lưng, song tiếc thay đến hơi chậm một tí !

Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho thêm đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi cao chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan trắng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn lảng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lươn, dưới cằm lồm đồm vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu cao độ ba thước một, hình dạng chẳng khác một con khỉ khô. Nhưng đôi maàn tang và hai gò thái dương huyết lại vung lên cao, đôi mắt nhỏ như lươn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hẳn có một công lực phi phàm.

Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cửu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người dưới mộ chui lên:

- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng !

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười lại, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:

- Người có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không ?

Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt ti hí chớp nhanh mấy lượt, cười hề hếch đáp:

- Hà ... hà ! Mắng được cứ mắng ! Tiếc thay ta không phải là chủ thiết họ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận !

Bằng giọng nói âm ma mặt mày nham nhở, trông lão như người dở sống dở chết, mất hết sanh khí con người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:

- Hẳn gọi ta là điểm tử, lại cản hẳn lối đi của mỗ, người hãy soát vấn lại xem ý hẳn muốn gì ?

Lão ốm gật gù cười nhẹ, bằng giọng nói thân:

- Phải đấy ! Hẳn gọi người là điểm tử, và cản đường người đấy là phạm sự thừa hành của hẳn ! Muốn hỏi người hãy hỏi người ra lệnh !

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn lão ốm thôi thúc:

- Người hãy trả lời thay hẳn đi

Lão ốm lại cười hề hề, bằng giọng nói chậm rãi đáp:

- Các hạ chớ nóng tính ! Vì chúng tôi nghe đồn: đã mấy tháng qua, các hạ ý muốn thao túng võ lâm, nuốt gọn giang hồ, không phân hai phái chánh tà hắc bạch, vì thế tiếng vang càng lớn rộng thì hậu quả chẳng nhỏ gì !

Cừu Thiên Hiệp không thích nghe những giọng ồm ồm ở của lão, nên lớn tiếng ngắt lời:

- Các hạ muốn gì, hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường ! Mà phải dời chân đây !

Lão ốm cười hì hì, lại từ từ nói tiếp:

- Dần dần sẽ nói đến chánh đề chứ ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắn có quyển “Thiên tàng thiết hạo khí thư” lại thêm trong mình có mang cây kiếm không biết tên quái kiếm gì đó.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:

- Quái kiếm ? Hơ, gọi là “Khô trúc thánh kiếm” thật đúng là “ếch ngồi đáy giếng, thấy bao làm trời” ... cái gì cũng quái, cũng lạ !

Lão ốm lại phát lên cười hăng hắc, bằng giọng nói lạnh như băng:

- Có người muốn xem, muốn thưởng thức cây ... kiếm ... gì của các hạ !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nhắc lại:

- Khô ... trúc ... thánh ... kiếm ! Nghe rõ chứ !

Lão ốm vẫn cười, song đôi mắt rực hùng quang nhìn Cửu Thiên Hiệp ngập ngừng:

- À ! Nghe rõ rồi và cũng chỉ vì thế thôi !

Cửu Thiên Hiệp thấy hấn như xác chết rời mồ nên nổi xung hét lớn:

- Người đừng dài dòng vô ích ! Hiện tại trong mình Cửu mỗ có đủ “thiết thư, trúc kiếm”. Người nào muốn xem ? Phải người hay chăng ?

Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thế, chờ đợi sự biến động.

Không ngờ, lão ốm lắc đầu và khoát tay lia lịa, bằng giọng nói khước từ:

- Không phải vậy đâu ! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thế ! Xin các hạ hãy bình tâm lại, đừng ám chỉ vào ta !

Cửu Thiên Hiệp vốn người khảng khái, không thích nói lời thôi, bèn nặng giọng quát:

- Vậy ... người bảo ai ?

Lão ốm lấy lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hí đáp:

- Người có nghe, trên chốn giang hồ có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiếm hải là “Dương Âm Ma kiếm” Đằng Công Ngươn hay không ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:

- Không nghe ai nói đến tên đó ! Không có !

Bấy giờ tên đại hán nằm lăn dưới đất, vội lồm cồm ngồi dậy, cất tiếng rống to:

- Hay cho tiểu tử, không có ! Người dám nói không nghe, không có, thì người hết muốn sống rồi !

Cửu Thiên Hiệp thấy hấn giở giọng ma, bất tức cười thầm, song giữ giọng điềm đạm nói:

- Người quên nổi khốn khổ rồi ư ? Cái mặt đã tráp đất nhuộm bùn không biết lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho người phải một phen ăn đất nữa !

Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mấp máy, song chẳng nói được lời nào cả.

Lão ốm chớp nhanh đôi mắt hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng bèn cao giọng nói:

- Dương Âm Ma kiếm Đằng Công Ngươn, tổng đàn từ Đông phương Nhâm Quý thủy, “hội bang” vô số khắp tứ hải ngũ hồ !

Tên đại hán không thể nhẫn nại được, bèn lớn tiếng chen vào:

- Bài bang, người có nghe đến không ?

Cửu Thiên Hiệp gật đầu như chợt hiểu, hỏi lại:

- Bài bang nào ? Có phải Thần châu bài bang đấy không ? Việc này ta có nghe !

Lão ốm vui mừng ra mặt nói to:

- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu Đình Khuê ngoài ra được người gọi là “Trại Ngộ không” ! Lão chính là nhân vật của Bài bang chưởng quản Địa tử đường, một trong tam đường Thiên địa nhơn, sở dĩ lúc này lão đề cập đến “Dương âm ma kiếm” Đẳng Công Ngươn vì ông này là Bổng bang, bang chủ, mà lão chỉ là thuộc hạ.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu cười ngất bảo:

- Nếu được như thế Cừu mỗ không để “ai” phải thất vọng, xin mời quý bang bang chủ ra diện kiến với Cừu mỗ.

Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:

- Đâu phải dễ dàng như người tưởng ?

Lão ốm tức Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê vẽ mặt động cợn như khỉ già đắc ý, bằng giọng nói cao trầm:

- Bang chủ tại Thần Châu chờ hầu giá, phái Tiêu mỗ đến đây rước người đi !

Cừu Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:

- Cừu mỗ có việc cần phải đi ngay, không thể vâng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau !

Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên trên đường cái quan bụi bốc lên mù mịt, hai con ngựa hất mông chở hai người chạy như gió bão, nhắm vào hướng Cừu Thiên Hiệp và Trại ngộ không chạy đến, một người trên ngựa nói to:

- Đúng đấy ! Gặp được món hàng quý rồi !

Tiếng nói vừa dứt, một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lanh lảnh nói:

- Có Tiêu lão đại ở đây, người không được nói như thế ?

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt ti hí hỏi lại:

- Vậy chớ ở đâu ta mới nói được ?

Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:

- Chỉ vì ở đây không phải là địa phận của Thần Châu mà nơi đây là “Toan mạch tập” người hiểu đấy chứ ?

Trại ngộ không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám xịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- Toan mạch tập là cái thá gì, mà không cho người ta hỏi chứ ?

Tên kỵ mã cười hề hề bảo:

- Vì “Toan mạch tập” là vùng đất của “Phi Mã song hung” này, tuy không dám tự bảo là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do “Phi Mã song hung” chứ không phải của Bài bang làm chủ !

Trại ngộ không đưa tay gãi đầu, bằng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:

- Hừ ! Mảnh đất “Toan mạch tập” có chủ à ? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất !

Phi Mã song hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe lão nhị cãi lý với Trại ngộ không, song đôi mắt hấn không rời Cừu Thiên Hiệp, hấn bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của lão nhị, tiếp lời hỏi Trại ngộ Không:

- Đây lão đại, có phải tên điểm tử đó chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận hét lên:

- Các người đi tìm ta ư ?

Phi Mã song hung lão nhị lên tiếng đáp:

- Bằng hữu ! huynh đệ ta không ngờ vùng đất cỏn con Toan mạch tập này lại đón được người. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế mà con một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:

- Gậy quý chẳng cần đường thân tiền mãi lộ Phi Mã song hung uống danh nổi tiếng giang hồ suốt chín mươi năm !

Phi Mã song hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:

- Đây Tiêu lão đại ! Phiền người nói qua những câu điều lệ của giang hồ xem nào ? Nhược bằng không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho người nghe ... !

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê trầm giọng rất thể lệ nói:

- Các người cứ giảng xem nào !

Phi Mã song hung lão đại hắng giọng nói:

- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái một “cội rễ gốc nguồn” một môn có một môn “cấm địa”. Các người thì chiếm cứ Thần Châu “Bài bang”. Huynh đệ ta thì định nghiệp tại Toan mạch tập vô duyên cớ người xâm phạm Toan mạch tập lại toan dắt người đi, người làm như vậy là nghĩa lý gì chứ ?

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê không chịu kém nói:

- Theo như lời nhị vị nói thì nhị vị ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào ?

Phi Mã song hung nổi giận mặt mày biến sắc đồng kêu rống lên:

- Bang nào, phái nào, giáo nào không cần người hỏi. Toàn mạch tập này là vùng địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào, hãy cho đây là không để cho ai tự tiện muốn làm gì thì làm !

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê kêu “khệt” một tiếng và phun “phèo” xuống đất bãi nước bọt, bằng vẻ kiêu ngạo nói:

-Ồ ! Hoàng đế của phường tuồng. Ai phong cho người vùng đất này ? Có phải các người tự dất ngọc nạm vàng vào một mình không ?

Phi Mã song hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngọn roi da dài một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh “trót” một tiếng và cao giọng gầm lên:

- Người muốn gì cứ nói ? Nhưng hiện tại người đừng tưởng mang gã họ Cừu chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi hạ đào nơi chút núi, thì người mới thực hành được !

Cừu Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bắt tức cười thầm và lẩm bẩm:

- Thật là bọn người không biết chết sống là gì, dám ngang nhiên thí ta như món hàng hóa, muốn mang lụy vào thân, thật là những kẻ có mắt không trông”

Chàng lại nghĩ:

“Ta giả bộ không biết gạt để chúng nó lấy độc công độc, chừng nào có kẻ chết người sống ... rồi sẽ tính sau.”

Nghĩ đến đây chàng lấy làm đắc ý và hứng thú nên đứng khoanh tay im lặng, đưa mắt lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ.

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê vẫn giở gương mặt lạnh lùng nói to:

- Muốn gây sự à ? Âu là thi hành một giải pháp hợp lý công bằng ... hay lắm ... Lại đây !

Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiết bổng múa vụt vụt mấy vòng, lại to tiếng bảo:

- Đây là cây “Hành giả bổng” mang từ Thần Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được múa men quay cuồng cũng là điều hay lắm ... !

Ngay lúc đó “Phi Mã song hung” hét to hai tiếng rút nhanh ngọn roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra “vu vu”, ngọn roi đập vào nhau kêu “bing boong” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát và ước định.

“Nếu Phi Mã song hung lấy một đánh với một thì tất nhiên không đấu lại Trại ngộ không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiếu số hùng mạnh, có thể dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại !

Nếu Phi Mã song hùng liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa”

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang suy tư bình luận ... Trại ngộ không đột nhiên xách “Hành giả bổng” lướt đến trước, giơ cao ngọn bổng chỉ vào mặt Song hung quát lớn:

- Hai người liên thủ chống lại ta à ?

Phi Mã song hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên không lấy gì làm hổ, lão đại đồng dục nói:

- Huynh đệ ta từ ngày xuất giang đạo giang hồ đến nay, suốt mười năm qua chưa hề đánh đơn đấu một, không thể liệt ngoại được sự song đấu liên thủ, vì đó là câu bàn từ trước nào phải buổi hôm nay !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cố nén khỏi bật cười thành tiếng.

Trại ngộ không nạt to:

- Hừ ! Vậy mà người mở miệng nói được sao ? Nào hãy xem chiêu thế của ta !

Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra. “Hành giả bổng” đưa ra một chiêu Dương đông kích tây đánh vào bộ Song hùng.

Bổng nhiên Phi Mã song hung nhảy vọt lên cao vừa hét to một tiếng:

- Hay đấy !

Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nôn chiêu, “tróc tróc” hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoắn tít vào cây “Hành giả bổng” công địch.

Hai người liên thủ, một công thì một thoái, một tiến một lùi, chiêu thức vận dụng nhịp nhàng lanh lớt công phu đến độ quỷ mị thần kinh.

Chẳng phải rồng vàng khó lại của Bắc Hải, nhưng Trại ngộ không chẳng không yếu thế, vừa thấy đôi roi trời tối, gương mặt khỉ già khô máu của lão xám kịt lại, tay hữu giơ cây “Hành giả bổng” thì triển một chiêu tuyệt học “Ô long đắc châu” hóa ra muôn ngàn cây bổng xoay mạnh vào vòng roi của Phi Mã song hung vừa buột miệng nói to:

- Thế ra coi bộ các người chỉ có thế sao ?

Phi Mã song hung rất có nhiều kinh nghiệm đấu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huyết lên một tiếng tiêu, thì ngay ngọn roi chuyển lượn giữa không trung một phút giữa lộ một phút dưới hạ bàn, đấy là thế Lăn lê chi cực.

Không ngờ, Trại ngộ không thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn “Hành giả bổng” điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực vung lên, tỵ chiêu phát trước, hiệp bổng lùi sau miệng quát “khọt khẹt” chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường.

Ba người thoát đến thoát lui, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triền miên, song chưa phân thắng phụ.

Bấy giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quần đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng triền miên kịch đấu, trong nhất thời không dễ gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bấy giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định, lại thấy cả ba tên có đầu bốn, năm thế học trò thật vô vị, nên bầu máu nóng sôi lên, tay hữu giơ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, bằng chiêu Phụng đảo hoàng sa, cứ chưởng gạt văng ba người dang ra xa, đồng thời quát to:

- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại !

Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điều, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước, sáu con mắt rực hào quang đổ xô nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng những tia quái dị lạnh lùng.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:

- Các người sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng ?

Ba người giương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào ...

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:

- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu có thể kết thúc cuộc tranh luận của các người, không kể những vấn đề ngoại lệ miễn là ta giúp các người đạt được mục đích, các người có đồng ý hay không ?

Ba người nghe qua gật đầu lia, và đồng thanh trả lời:

- A ... thế nào người hãy nói xem ?

Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói:

- Các người ẩu đả với nhau, chỉ vì họ Cừu này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn, để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không ?

Trại ngô không ngạc nhiên trở mắt hỏi:

- Húy ... việc này

Phi Mã song hung lấy làm lạ, cao giọng hỏi:

- Người không đùa đấy chứ ?

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa cả. Nhưng các người hãy cố mà thi triển các môn tuyệt học cho có kết quả.

Trai ngộ không đưa mắt nhìn Phi Mã song hung quay qua Cửu Thiên Hiệp hỏi gần lại:

- Người nói thật à ?

Cửu Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:

- Đừng nói là thật, và ta còn giúp các người thêm mọi tiện nghi !

Phi Mã song hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:

- Tiện nghi như thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Ta chỉ dùng hai bàn tay không, mà tiếp cách người hai ngọn roi và cây bổng hành giả !

Bấy giờ, ba người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Trai ngộ không Tiêu Đình Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ nghiêm giọng nói:

- Kể đại trượng phu “Nhất ngôn kỳ xuất, tứ mã nan truy” ... đó !

Cửu Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:

- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi cánh bổng, mà đánh trúng vật áo Cửu môn thì Cửu môn đồng ý theo người đó đi bất luận chân trời góc biển nào !

Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bằng ... khiến Trai ngộ không và Phi Mã song hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thất thanh:

- Hay lắm ! Người nói nên ghi nhớ lời.

Cửu Thiên Hiệp khoát tay nói:

- Khoan đã ta còn một vài câu muốn nói.

Phi Mã song hung nghiêm sắc mặt:

- Rồi người sẽ ăn năn hối hận.

Cửu Thiên Hiệp cả cười thét to:

- Cửu môn nói chuyện chưa dứt mà !

Phi Mã song hung vô cùng tức giận, muốn động thủ ngay.

Cửu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm lý của chúng nên cả cười bảo:

- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chém được vạt áo của ta, nhưng nếu động được vạt áo ta sẵn sàng nhận thua, bằng cách hai món đồ quý giá tốt đời là thanh Khê trúc thánh kiếm và quyển “Bổ thiên tàng thiết hạo thư”, ta sẽ trao hết cho các vị để lựa chọn, như thế chẳng hoan hỉ lắm hay sao ?

Chàng nói rất nghiêm trang không có ý đùa cợt cả.

Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cửu Thiên Hiệp giúp đầy đủ tiện nghi như thế. Trái lại chúng tưởng đâu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đầy mặt.

Cửu Thiên Hiệp liền bổ khuyết thêm:

- Để ta nhắc lại các người lần nữa. Cửu mỗ chỉ dùng hai tay không giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu ! Vì ta muốn cho các người tâm phục ý phục, các người nghe rõ chứ ?

Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bằng những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tánh mạng ra đùa với thần chết, nên cả ba phân thể hình tam giác bước đến trước đồng thanh nói:

- Xin y theo lời ước của người !

Cửu Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thể, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thần quang, nhãn lực rơi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rống to:

- Ta đã nói ra rồi, các người hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ đại bỏ qua.

Sau khi Cửu Thiên Hiệp nói dứt, Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tuốt nhanh binh khí không hẹn mà vung ra một chiêu hư thế đấy là khai thế vận công, đồng thời bước xấn tới trước mấy bước, ba môn binh khí lượn nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vầng khói trắng, kinh phong hiệp lại kêu “hô hô” bay xoắn tít vào người Cửu Thiên Hiệp

Sự việc rất quang trọng là đoạt cho được hữu vật nên cả ba tên hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế đôi roi như rồng bay, chiếc bồng như hổ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngợp trời.

- o O o -